

og højere Løn til de fattige Syersker end kostbart smykkede Huse paa Strøget i Anledning af Hoffester.

Kronprinsessen er elsket og afholdt af de fattige Asylbørn, hun er skattet højt for sin selvstændige og klare Tankegang. Vilde det derfor være underligt at tænke: En saadan Kvinde vil let se og sande, at det er smukt at give Almisser til de fattige, men det er større at indrette vort Samfund saaledes, at der ingen fattige er.

Men Hendes Kgl. Højhed Kronprinsessen er Præsident for Kvindernes Udstilling, som i 1895 skal vise, hvad den kan, hun har derved vist, at hun har Syn for Kvindens Arbejde; gid denne Forstaaelse maa gaa saa dybt ned, at de kvindelige Fagforeningers ihærdige Kamp ogsaa i Landets næsthøjeste Dame maa finde en Ven og en Beskytter.

Johanne Meyer.

Kvindernes Katekismus.

Tredje Samtale.

Kvindens Opgave.

Sp. Hvad er Kvindens Opgave?

Sv. Kvindens Hovedopgave er at gifte sig og være Mandens Medhjælp, at opdrage Børnene og gøre dem til nyttige Borgere.

Sp. Hvorfor siger De, at det er Hovedopgaven?

Sv. Jeg siger med Forsæt, at Børneopdragelsen er Hovedsagen for Kvinden og ikke hendes eneste Opgave, ti her i Verden beskæftiger et uhyre Antal Kvinder sig med meget andet end det huslige Arbejde.

Sp. Men ved at beskæftige sig med andet er hun da ikke udsat for at forsømme sit eget Hus?

Sv. Nej, ti det huslige Arbejde skal ikke sluge den gifte Kvindes hele Arbejdstid. Desuden har ogsaa Manden for det meste ved Siden af sin Bestilling og Virksomhed en eller anden Beskæftigelse.

Sp. Alligevel er dog Kvindens egenlige Plads i Hjemmet?

Sv. Lad Verdensdamerne svare herpaa! En alvorlig Beskæftigelse afleder mindre Kvindene fra deres huslige Opgaver end den daarlige Smag, til hvilken Lediggang og en uheldig Opdragelse har ført dem.

Sp. Naar vil da Kvinden bedre kunne løse sin Opgave?

Sv. Den Dag, da hun vil faa en forstandig Opdragelse.

Sp. Hvorfor det?

Sv. Fordi hun da først vil blive Mandens rette Medhjælp; da først vil der blive Fællesskab og Sympati mellem Ægtefællerne, Kvinden vil forstaa Manden og hjælpe ham at styre Familiens Anliggender.

Sp. Er det da nødvendigt, at Kvinden faar en anden Lærdom for at opdrage sine Børn?

Sv. Ja, ti en uvidende eller uarbejdsdygtig Kvinde kan ikke indpode sine Sønner Smag for Arbejde eller Kærlighed til Studier. En indskrænket eller snæversynet Kvinde kan ikke opdrage sine Børn til overlegne eller tænkende Mænd. Det er aldeles umuligt for en Kvinde, som kun er en Pyntedukke, at skabe nyttige Borgere.

Sp. Er der ikke andre Betragtninger,

der gør sig gældende til Gunst for Kvindens Lærdom og Opdragelse?

Sv. Jo, Kvinden bør modtage den samme Undervisning som Manden; ti hvis den Sorg skulde ramme den gifte Kvinde, at hun mistede sin Ægtefælle, saa vil det dog være hende, som er nærmest til at overtage Ansvaret for Hjemmet og Børnene. Det er derfor nødvendigt, at hun har forstaaet Familiens Interesser og er i Stand til at vaage over Børnenes Undervisning og Opdragelse.

Sp. Er der Lande, hvor man har indset Nødvendigheden af Kvindens Lærdom og Opdragelse?

Sv. Ja, jeg vil blot henvise til de forenede Stater, de skandinaviske Lande*), Rusland og selv Frankrig. I et Tidsrum af 12 Aar har Frankrig saaledes dannet 120 lærde Skoler og Universiteter for Kvinder, som aarlig koster Staten 1,783,250 Francs. Sidste Aar var disse besøgt af 11,645 unge Piger. I de forenede Stater findes 167 Universiteter, hovedsagelig for unge Kvinder, hvorved 2,235 kvindelige Lærere underviser, og hvor der findes 25,024 Elever.

Sp. Og i Belgien, hvad har man udtrettet der?

Sv. Intet eller saa godt som intet.

Sp. Hvorfor det?

Sv. Fordi de belgiske Lovgivere ikke beskæftiger sig med sociale Spørgsmaal.

Sp. Men lad os komme tilbage til Kvindens Opgave. Bliver alle Kvinder gifte?

Sv. Nej, det er langt fra alle Kvinder, som bliver gifte.

Sp. Kan De sige mig Grunden hertil?

Sv. Først fordi der i Evropa findes langt flere Kvinder end Mænd; der er nemlig 4 Millioner flere Kvinder. Desuden findes der blandt Mændene et større Antal Forbrydere og aandssvage, og tillige er Dødeligheden større blandt Mænd end blandt Kvinder. Endvidere umuliggør Kampen for Tilværelsen det for mange at gifte sig, og endelig findes der mange Kvinder saa vel som Mænd, der ikke føler Tilbøjelighed til at gifte sig.

Sp. Hvor mange gifte Kvinder findes der i Belgien?

Sv. For hvert 100 Indbyggere er der af 21 giftefærdige Kvinder 9 gifte og 12 ikke gifte.

Sp. Nævn Tallene nøjagtigt.

Sv. Lad os tage et Eksempel. Af belgiske Kvinder over 25 Aars Alderen findes der 875,561 gifte Kvinder og 543,056 udenfor Ægteskab. Af disse 543,056 bliver 339,215 ved at leve ugifte og 203,841 Enker.

Sp. Er det ogsaa saaledes i de andre Lande i Evropa?

Sv. Det er saaledes overalt. I Evropa er det saaledes, at af hvert 100 Kvinder er 22 giftefærdige; af disse er 10 gifte, og de 12 ugifte. Alene i Frankrig findes der 1,800,000 ugifte Kvinder fra 25 til 60 Aar.

Sp. Er det sandt, at Ægteskaberne aftager?

Sv. Ja, det er sandt.

Sp. Hvorledes kan det bevises?

*) Forfatteren er dog ikke nøje kendt med de skandinaviske Forhold, hvor man, som bekendt, endnu kun har meget ringe Forstaaelse af Nødvendigheden af Kvindens Ligestilling med Manden, og hvor Staten kun yder et aldeles forsvindende Tilskud til Kvinders Uddannelse.

Redakt.

Sv. Jeg vil give Dem to Beviser: I 1872 blev 80 Personer gifte af hvert 1000; dette Tal er gaaet ned til 64 af hvert 1000 giftefærdige. Et andet Bevis: I Tyskland var der i 1872 i den heldige Tid indgaaet 423,900 Giftermaal, i 1879 under Pengekrisen kun 335,133, og siden har Ægteskaberne formindsket sig med 25 pCt., ja er endogsaa gaaet 33 pCt. ned, naar man tager Folkeforøgelsen i Betragtning.

Sp. Hvad skal da disse Millioner gøre, som ikke gifter sig?

Sv. Disse Millioner af Kvinder, som ikke gifter sig og ikke kan blive gift, de skal dog leve og spise som De og jeg, og for at tjene deres Brød maa de arbejde. Derfor er det nødvendigt at tillade dem at studere de Fag, hvortil de har Lyst og Evner, paatage sig de Bestillinger, som de ønsker, og lære de Haandteringer, som de har Lyst til at udøve, i Stedet for som nu Manden ofte fejgt og nederdrægtigt tyranniserer Kvinden, glemmende, at han har en Moder, Ægtefælle, Døtre, Søstre, for hvem Samfundet ikke har forbeholdt andet end Vanære og Prostitution.

Kristendommen og Kvindesagen.

Forfatterne K. og H. har vist mig den Høflighed at lade mig beholde det sidste Ord, idet de i Kvindebladets Nr. 29 har erklæret ikke oftere at ville svare mig. Jeg takker skyldigst og tillader mig nu i disse Linjer at afslutte den, jeg fristes til at sige, ikke begyndte Diskussion.

I ovennævnte Artikel i Nr. 29 har jeg fundet Forf.s Trosbekendelse, men ikke noget for mig afgørende Svar paa mit Spørgsmaal. Jeg synes nemlig ikke, at det for mig eller andre Bibellæsere har nogen som helst Betydning, at en Kreds af vantro Lærde anerkender Jesu Opposition mod Moses. For en Kristen fører en Willhausens eller andres Bibelkritik i Reglen ikke dybere gaaende Beviser end dem, Erasmus Montanus anfører, da han vil bevise, at Nille er en Sten. Det kommer deraf, at den Troende er bleven Kristen i Kraft af overlegne Aandsbeviser.

Naar K. og H. mener, „at jeg selv lettelig skulde kunne finde de Steder i det gl. Testamente, som Jesus (efter Forf.s Mening) sigter til,“ saa har jeg forhaabenlig ved mit Spørgsmaal i Nr. 28 godtgjort, at det kan jeg netop ikke, skønt jeg oftere har læst det gamle Testamente igennem.

Hvad nu K. og H.s Besvarelser af mit Spørgsmaal angaar, da kan jeg ikke se andet, end at Forf. her leverer Beviser mod sig selv.

Ordene Matth. 5. 17: „I maa ikke tro, jeg er kommen at opløse Loven eller Profeterne, jeg er ikke kommen for at opløse, men for at opfylde,“ viser jo klart, at Herren vil uddybe Loven, men ikke opponere mod den. Hans Ord i de efterfølgende Vers falder tungere og vægtigere end Moseloven, men stadfæster denne. Naar Herren siger, „at ikke blot et Mord gør os skyldig for Dommen“, men „at ugrundet Vrede paa ens Broder er lige saa stor Skyld“ — eller: „at ikke blot Hor (Ægteskabsbrud) er en Brøde,“ men „at uren Attraa er lige saa syndig,“ o. s. v. — saa falder det let i Øjnene, at Herren ikke opponerer, men tolker Loven paa haartfin,